

Roma stadfester synet – nummer fire

Gjenoppliving gamle stridsspørsmål: kampen om den profetiske tolkningen i adventismen

Jeff Pippenger

2024-08-08

Vi er blitt advart på forhånd om at «gamle stridsspørsmål» ville bli gjenopplivet i de siste dager.

«I historie og profeti fremstiller Guds Ord den langvarige konflikten mellom sannhet og villfarelse. Denne konflikten pågår ennå. Det som har vært, vil bli gjentatt. Gamle stridsspørsmål vil bli gjenopplivet, og nye teorier vil stadig oppstå.» Selected Messages, bok 2, 109.

Ufravikelig var disse gamle stridsspørsmålene et satanisk forsøk på å undergrave det moderne Romas rolle, for det er pavens Roma i de siste dager som stadfester synet. Det finnes flere eksempler på dette forholdet i adventismens historie. Det første var striden mellom protestantene og millerittene, slik den er framstilt på pionerkartet fra 1843. Den eneste henvisningen på det hellige pionerkartet fra 1843, som «ble ledet av Herren og ikke skulle endres», som ikke var en direkte henvisning til en profetisk sannhet i Guds ord, var framstillingen av striden mellom millerittene og protestantene på den tiden. Protestantene identifiserte «røverne av ditt folk» i Daniel kapittel elleve, vers fjorten, som Antiokus Epifanes, mens millerittene visste at det var Roma.

«164 Antiochus Epifanes' død, som naturligvis ikke reiste seg opp mot fyrstenes Fyrste, ettersom han hadde vært død i 164 år før fyrstenes Fyrste ble født.» 1843 Pioneer Chart.

Deretter oppstod det en strid mellom James White og Uriah Smith om den riktige identifikasjonen av «kongen i nord» i Daniel kapittel elleve. James hadde rett i å identifisere «kongen i nord» i de avsluttende versene i Daniel elleve som det pavelige Roma, eller, som jeg kaller det, det moderne Roma. Smith hevdet at «kongen i nord» i Daniel kapittel elleve, vers trettiseks, var det ateistiske Frankrike.

«VERS 36. Og kongen skal gjøre etter sitt forgodtbefinnende; og han skal opphøye seg selv og gjøre seg større enn enhver gud, og skal tale forunderlige ord mot gudenes Gud, og det skal lykkes for ham inntil vreden er fullbyrdet; for det som er fastsatt, skal bli gjort.»

«Kongen som her blir innført, kan ikke betegne den samme makt som sist ble omtalt, nemlig den pavelige makt; for beskrivelsene vil ikke holde stikk dersom de anvendes på den makten.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith innsatte sin egen «private tolkning» da han skrev: «Kongen som her innføres, kan ikke betegne den samme makt som sist ble omtalt; nemlig den pavelige makt; for spesifikasjonene vil ikke stemme dersom de anvendes på den makten.» Guds Ord svikter aldri, og det er grammatisk uriktig å bruke et menneskelig utsagn til å benekte avsnittets klare grammatiske struktur. Verset

sier «og kongen», hvilket krever at den kongen som identifiseres, er den samme kongen som fremstilles i det foregående avsnittet. Det finnes intet bevis for en ny konge, og Smith bekrefter at den «samme makt som sist ble omtalt» var den «pavelige makt». Han erkjenner i sin bok at fra vers trettien til og med vers trettifem er det den pavelige makt, og uten noe grammatisk bevis som identifiserer en ny konge i vers trettiseks, hevder han ganske enkelt at versene som følger etter vers trettifem, ikke fremstiller den pavelige makts profetiske kjennetegn. Han innsetter derfor sin oppfatning om Frankrike.

Når Smith behandler vers førti, tvinger den feilaktige profetiske plattformen han har oppført ved sin private fortolkning ham til å identifisere en treveis krig, som ved hans formodninger utpeker Sydens konge som Egypt, som i verset «støter» mot Frankrike, og Tyrkia identifiserer han som Nordens konge, som også kommer mot Frankrike. Denne tilføyde menneskelige fortolkningen bygger en profetisk modell som får Smith til å identifisere et bokstavelig Harmageddon, hvor Tyrkia marsjerer til Jerusalem og markerer avslutningen på menneskets prøvetid idet Mikael står fram. Mange bøker i adventismens historie er blitt skrevet som på korrekt måte identifiserer feilslutningen i en slik anvendelse.

Hensikten med denne artikkelen er ikke å behandle fruktene av Uriah Smiths private fortolkning, men ganske enkelt å identifisere den striden som fulgte da han begynte å fremme sin private fortolkning; for idet James White motsatte seg hans feilaktige syn, ble det enda en stridslinje innen adventismen, hvor den riktige identifikasjonen av Roma ble angrepet gjennom en falsk anvendelse.

Det var også den langvarige striden om «det daglige» i Daniels bok, da laodikeisk adventisme tok til seg det frafalne protestantiske synet som identifiserte «det daglige» i Daniels bok som Kristi tjeneste i helligdommen, i strid med den etablerte grunnleggende sannheten om at «det daglige» var et symbol på det hedenske Roma.

«Deretter så jeg med hensyn til det «daglige» (Daniel 8:12) at ordet «offer» var tilføyd ved menneskers visdom, og ikke hører til i teksten, og at Herren gav det rette syn på dette til dem som forkynte ropet om dommens time. Da enhet rådde, før 1844, var nesten alle forent om det rette syn på det «daglige»; men i forvirringen siden 1844 er andre syn blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt. Tid har ikke vært en prøve siden 1844, og den vil aldri igjen bli en prøve.» Early Writings, 74.

Ved endens tid, i 1989, da de seks siste versene i Daniel elleve ble åpnet, ble nordens konge da erkjent å være det pavelige Roma, slik James White tidligere hadde identifisert i sin strid med Uriah Smith. White hadde anvendt metodologien «linje på linje» da han imøtegikk Smiths feilslutning. White hevdet at dersom den siste makten som er fremstilt i Daniel to, og den siste makten som er fremstilt i Daniel sju, og den siste makten som er fremstilt i Daniel åtte, alle var Roma, så er den makten som kommer til sin ende i Daniel elleve, på tre vitners linjer, Roma, og ikke, slik Smith hevdet, Tyrkia.

Den profetiske bevegelsen til den tredje engel, som begynte i 1989, ble kort tid etter 11. september 2001 konfrontert med en strid om Joel kapittel én. Innenfor de fem første versene identifiserer to vitner, først slektsledd, deretter insekter, en gradvis ødeleggelse som er blitt påført adventismen av

Roma. «Drankerne» i profetien er ifølge Jesaja de «spottende menn som hersker over Jerusalem». De våkner i den fjerde og siste slektsledd. Den gradvise ødeleggelsen er en åndelig ødeleggelse, for den henvender seg til de siste dagers Jerusalem, og fra opprøret i 1863 og fremover har de laodikeiske syvendedagsadventistene gradvis drukket inn Romes læresetninger.

Dette er Herrens ord som kom til Joel, Petuels sønn. Hør dette, dere gamle menn, og lytt, alle dere som bor i landet. Har slikt hendt i deres dager, eller endog i deres fedres dager? Fortell deres barn om det, og la deres barn fortelle sine barn, og deres barn en annen slekt. Det som gresshoppene lot tilbake, åt svermeren opp; og det som svermeren lot tilbake, åt den vingeløse gresshoppene opp; og det som den vingeløse gresshoppene lot tilbake, åt gnageren opp. Våkn opp, dere drukkenbolter, og gråt; og hyl, alle dere vindrikkere, over den nye vinen, for den er tatt bort fra deres munn. Joel 1:1–5.

Etter at de store bygningene i New York City falt sammen, ble det forstått at sildigregnet da begynte å «sprinkle», og at striden i Habakkuk kapittel to, som ble oppfylt i millerittisk historie, igjen var i gang. Striden dreide seg om korrekt profetisk metodologi.

Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet, og speide for å se hva han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir irettesatt. Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe. For synet gjelder ennå den fastsatte tid; men ved enden skal det tale og ikke lyve. Om det dryger, så vent på det; for det skal visselig komme, det skal ikke utebli. Se, oppblåst er den sjel som ikke er rettskaffen i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro. Ja, fordi han synder ved vin, er han en hovmodig mann, og holder seg ikke i ro hjemme. Han utvider sin begjærighet som dødsriket, og er som døden og kan ikke mettes, men samler til seg alle folkeslag og sanker til seg alle folk. Habakkuk 2:1–5.

Prøvelsen i Habakkuk to var et forbilde på prøvelsen av de hundre og førtifire tusens bevegelse, som begynte da den mektige engelen i Åpenbaringen kapittel atten steg ned den 11. september 2001. Da begynte en strid mellom dem som sto på adventismens grunnvoller, slik de er fremstilt på pionerkartet fra 1843, og dem som i Habakkuk overtrer «ved vin», og som var Joels «drukne», som deretter «våknet», bare for å få «den nye vinen» avskåret fra sin «munn».

Det hebraiske ordet «irettesatt» i vers én betyr «trettet med». Den argumentasjonen som ble gitt til de millerittiske vekterne, ble framstilt på pionerkartet fra 1843, som ble utarbeidet i mai 1842 som oppfyllelse av disse versene. Én klasse, som levde ved sin tro, var i strid om det profetiske nærværende sannhetsbudskapet for den perioden, med en annen klasse som overtrådte ved vin. Dette er Joels drankere, som våkner og finner at vinen, et symbol på lære, er skåret bort fra deres munn. De er Jesajas Efraims drankere, som hersker over Jerusalem og er ute av stand til å forstå den boken som er forseglet.

Ve den hovmodige krans, Efraims drukkenbolter, hvis herlige skjønnhet er en visnende blomst, som er på hodet av de fete daler hos dem som er overvunnet av vin! Se, Herren har en som er mektig og sterk, som et haglvær og en ødeleggende storm, som en flom av mektige vannmasser som veller over; med hånd skal han kaste den til jorden. Den hovmodige krans, Efraims drukkenbolter, skal trampes under føtter.... Stans opp og undres; rop ut og skrik: de er drukne, men ikke av vin; de vakler, men ikke av sterk drikk.... Derfor, hør Herrens ord, dere

spottere, som hersker over dette folk som er i Jerusalem. For Herren har utøst over dere en dyp søvns ånd og lukket deres øyne; profetene og deres herskere, seerne, har han tildekket. Og alt syn er blitt for dere som ordene i en forseglet bok, som en gir til en som er lærd, og sier: Les dette, jeg ber deg; og han sier: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og boken blir gitt til en som ikke er lærd, og det blir sagt: Les dette, jeg ber deg; og han sier: Jeg er ikke lærd. Jesaja 28:1–3, 14; 29:9–12.

Striden i Habakkuk mellom Efraims drankere og dem som vandrer ved tro på Guds profetiske Ord, blir uttrykkelig identifisert som striden om riktig kontra uriktig metodologi i Jesajas vitnesbyrd; for Jesaja påviser at det er metodologien «bud på bud, regel på regel» som får drankerne til å snuble og inngå en dødspakt.

Men også disse farer vill ved vin, og ved sterk drikk kommer de på avveier; presten og profeten farer vill ved sterk drikk, de er oppslukt av vin, de kommer på avveier ved sterk drikk; de farer vill i syn, de snubler i dom. For alle bord er fulle av spy og urenheter, så det ikke finnes et rent sted. Hvem skal han lære kunnskap? og hvem skal han få til å forstå læren? Dem som er avvent fra melken, dem som er tatt fra mors bryst. For bud må komme på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, og der litt. For med stammende lepper og med et annet tungemål skal han tale til dette folk. Til dem sa han: Dette er hvilen, la den trette få hvile; og dette er vederkvegelsen; men de ville ikke høre. Så ble Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, og der litt; for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og bli fanget i snaren og tatt til fange. Hør derfor Herrens ord, dere spottere, som hersker over dette folket som er i Jerusalem. Fordi dere har sagt: Vi har sluttet en pakt med døden, og med dødsriket har vi gjort avtale; når den oversvømmende svøpen farer fram, skal den ikke nå oss. For vi har gjort løgnen til vår tilflukt, og under falskheter har vi skjult oss. Jesaja 28:7–15.

Jesaja identifiserer deretter hva Gud la inn i Habakkuks stridstale som skulle føre dom over drankerne, og det var grunnsteinen, de «sju tider» i Tredje Mosebok 26, som var den første tidsprofetien Gabriel og englene ledet William Miller til å forstå.

Derfor, så sier Herren Gud: Se, jeg legger i Sion en stein til grunnvoll, en prøvet stein, en kostelig hjørnestein, en sikker grunnvoll; den som tror, skal ikke haste. Og retten vil jeg legge til målesnoren, og rettferdigheten til loddsnoren; haglet skal feie bort løgnens tilflukt, og vannene skal oversvømme skjulestedet. Og deres pakt med døden skal gjøres ugyldig, og deres overenskomst med dødsriket skal ikke bli stående; når den overstrømmende svøpen farer fram, da skal dere bli nedtrådt av den. Jesaja 28:16–18.

Kort tid etter at Herren ledet sitt folk tilbake til de gamle stier, begynte det fra 11. september 2001 å fremstå en gruppe som hadde deltatt i bevegelsen, og som fastslo at Joels fire insekter representerte islam i det tredje ve. Da metodologien «linje på linje» var blitt åpnet for Guds folk i den siste generasjon, ble en sentral profetisk regel erkjent. Denne regelen er profetiens tredobbelte anvendelse, og gruppen som fastslo at Joels fire slekter representerte islam i det tredje ve, anvendte feilaktig regelen om profetiens tredobbelte anvendelse for å opprettholde sin uriktige anvendelse.

Deretter, i tidsperioden omkring 2014, fikk Satan adgang til denne bevegelsen med den homoseksuelle «woke»-agendaen fra Storbritannia og Australia, som bygde sitt angrep på en falsk

fortolkning av den historie som fremstilles i Daniel kapittel elleve, vers én til femten. De pro-homoseksuelle lederne som infiltrerte og angrep denne bevegelsen, hevdet til slutt at adventismen måtte be paven i Roma om unnskyldning for angivelig å ha fremsatt falske anklager mot antikrist, paven i Roma. Hensikten med dette angrepet var å drepe bevegelsen, og først og fremst å frembringe forvirring omkring nettopp det skriftstedet (Daniel 11:1–15) hvor «røverne av ditt folk» blir identifisert.

Alle disse stridsspørsmålene var et forsøk fra Satans side på å skape forvirring om symbolet på det pavelige Roma. Det finnes intet nytt under solen, ifølge den viseste mann som noen gang har levd. I dag bygger striden igjen på identifikasjonen av Roma, symbolisert som «røverne av ditt folk». Den nye og private tolkningen hevder at «røverne av ditt folk» er De forente stater, og dermed er de åpenbart uvitende om at dette er den samme striden som den aller første striden mellom millerittene og protestantene, og om det gamle ordtaket som tilskrives forfatteren John Heywood fra det sekstende århundre, som lyder: «Ingen er så blind som den som ikke vil se.» En annen variant av hans uttrykk er: «Ingen så døv som den som ikke vil høre.» De fleste vet sannsynligvis ikke at dette uttrykket tilskrives Heywood, og de forstår heller ikke at Heywoods formulering var avledet fra bibelsteder som dem vi finner i Jeremia og Jesaja, og som Jesus siterte i Det nye testamente.

Hør nå dette, du dårlige og uforstandige folk, som har øyne og ikke ser, som har ører og ikke hører. Jeremia 5:21.

Det er Daniels «ugudelige» og Matteus' «dåraktige jomfruer» som ikke forstår «kunnskapens vekst». Kunnskapens vekst i 1989 var først og fremst erkjennelsen av at de siste seks versene i Daniels ellevte kapittel identifiserer den endelige oppgang og fall for den pavelige makt, eller, slik jeg betegnet den, det moderne Roma. Versene identifiserer De forente stater, men bare De forente staters forhold til den pavelige makt. De «ugudelige» og «dåraktige» settes i kontrast til de «vise», og de vise i de siste dager har forståelse av kunnskapens vekst i 1989. De dåraktige er de som har øyne, men ikke ser, og ører, men ikke hører.

Så hørte jeg Herrens røst, som sa: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Se, her er jeg; send meg. Og han sa: Gå og si til dette folk: Dere skal høre og høre, men ikke forstå; dere skal se og se, men ikke skjønne. Gjør hjertet til dette folk fett, gjør deres ører tunge, og lukk deres øyne, for at de ikke skal se med sine øyne og høre med sine ører og forstå med sitt hjerte og omvende seg og bli helbredet. Jesaja 6:8–10.

De mennesker som tiltales i Jesaja kapittel seks, er de som bekjenner seg til å stå i budskapet om «nærværende sannhet» som kom den 11. september 2001, for Jesaja seks markerer avsnittet som noe som finner sted når «jorden er full av Herrens herlighet». Jorden ble opplyst av Guds herlighet da engelen i Åpenbaringen atten steg ned, da New York Citys store bygninger ble styrtet i grus ved et berøring fra Gud.

I det året da kong Ussia døde, så jeg også Herren sitte på en trone, høy og opphøyd, og slepet av hans kappe fylte tempelet. Over den stod serafer; hver av dem hadde seks vinger: med to dekket han sitt ansikt, med to dekket han sine føtter, og med to fløy han. Og den ene ropte til

den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er hærskares Herre; hele jorden er full av hans herlighet. Og dørstolpene skalv ved røsten av ham som ropte, og huset ble fylt med røyk. Jesaja 6:1–4.

Søster White knytter engelens forkynnelse til den begivenheten som markerer når engelen i Åpenbaringen kapittel atten fyller jorden med sin herlighet.

«Da Gud sto i begrep med å sende Jesaja med et budskap til sitt folk, lot Han først profeten i et syn få skue inn i det aller helligste i helligdommen. Plutselig syntes porten og det indre forhenget i templet å bli løftet opp eller trukket til side, og han fikk lov til å se der innenfor, inn i det aller helligste, hvor selv profetens føtter ikke kunne tre inn. For ham steg et syn fram av Jehova som satt på en trone, høy og opphøyd, mens slepet av Hans herlighet fylte templet. Rundt tronen sto serafer, som vakter omkring den store Konge, og de gjenspeilte herligheten som omgav dem. Da deres lovsanger gjenglød i dype toner av tilbedelse, skalv portens søyler, som om de ble rystet av et jordskjelv. Med lepper som ikke var besmittet av synd, lot disse englene Guds lovprisning strømme fram. ‘Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskares Gud,’ ropte de; ‘all jorden er full av Hans herlighet.’ [Se Jesaja 6:1–8.]]»

«Seraferne omkring tronen er så fylt av ærbødig ærefrykt når de skuer Guds herlighet, at de ikke et øyeblikk betrakter seg selv med beundring. Deres lovprisning er for Herren, hærskares Gud. Idet de skuer inn i fremtiden, når hele jorden skal bli fylt med Hans herlighet, lyder den triumferende sang gjen fra den ene til den andre i melodios sang: ‘Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskares Gud.’» Gospel Workers, 21.

Jesaja, som representerer Guds folk i beseglingstiden som begynte den 11. september 2001, fikk et budskap å bære til et folk som hadde øyne, men ikke valgte å se, og ører, men ikke valgte å høre. Jesus, som Alfa og Omega, illustrerer enden på beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen ved begynnelsen. Ved enden vil det igjen være et sendebud representert ved Jesaja, som bærer et budskap til et folk som velger ikke å se og høre. Dette budskapet vil frembringe den endelige utrenskningen av de hundre og førtifire tusen. Budskapet er sannhetens ord, som blir brakt fra Guds profetiske vitnesbyrd. Dette profetiske vitnesbyrdet er «synet» som blir stadfestet ved den kraft som symboliseres som «røverne av ditt folk».

I den neste artikkelen vil vi ta hver av disse stridsspørsmålene og legge dem over hverandre på linje over linje-vis. Millerittlinjen, Smiths og Whites linje, «det daglige»-linjen, «kongen i nord» i 1989-linjen, Joels insektlinje og den nåværende striden. Seks gamle stridsspørsmål, som når de betraktes linje over linje, tydelig stadfester sannheten i den første striden, som er fremstilt på pionerkartet fra 1843. Denne sannheten er at Roma er «røverne av ditt folk», som opphører seg selv, og som faller, og stadfester synet.

«Jeg har sett at 1843-diagrammet ble ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle forandres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før Hans hånd ble fjernet.» Early Writings, 74.

Å forkaste sannhetene på det kartet er samtidig å forkaste Profetiens Ånds autoritet, og kartet viser at det er Roma, ikke De forente stater, som stadfester «synet», det synet som Salomo lærer oss at

uten dette «synet» vil Guds folk gå til grunne.

«Satan er ... stadig opptatt med å føre det falske inn — for å lede bort fra sannheten. Satans aller siste bedrag vil være å gjøre Guds Ånds vitnesbyrd uten virkning. «Hvor ingen åpenbaring er, blir folket tøylesløst» (Ordspråkene 29:18). Satan vil arbeide listig, på ulike måter og gjennom forskjellige redskaper, for å rukke ved Guds restfolks tillit til det sanne vitnesbyrd.»

«Det vil bli tent et hat mot Vitnesbyrdene som er satanisk. Satans gjerninger vil gå ut på å rukke ved menighetenes tro på dem, av denne grunn: Satan kan ikke ha så fri bane til å føre inn sine bedrag og binde sjeler i sine villfarelser dersom Guds Ånds advarsler og irettesettelser og råd blir gitt akt på.» Selected Messages, bok 1, 48.

«Han som ser under overflaten, som leser alle menneskers hjerter, sier om dem som har hatt stort lys: ‘De er ikke plaget og forferdet på grunn av sin moralske og åndelige tilstand.’ Ja, de har valgt sine egne veier, og deres sjel har behag i sine vederstyggeligheter. Også jeg vil velge deres villfarelser og la det de frykter, komme over dem; for da jeg kalte, var det ingen som svarte; da jeg talte, hørte de ikke; men de gjorde det som var ondt for Mine øyne, og valgte det som Jeg ikke hadde behag i.’ ‘Gud skal sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen,’ fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, ‘men hadde behag i urettferdigheten.’ Jesaja 66:3, 4; 2 Tessaloniker 2:11, 10, 12.»

«Den himmelske Lærer spurte: ‘Hvilken sterkere villfarelse kan forblinde sinnet enn den innbilning at du bygger på den rette grunnvoll, og at Gud godtar dine gjerninger, når du i virkeligheten utfører mange ting etter verdslig klokskap og synder mot Jehova? Å, det er et stort bedrag, en fengslende villfarelse, som tar sinn i besittelse når mennesker som en gang har kjent sannheten, forveksler gudsfryktens form med dens ånd og kraft; når de antar at de er rike og har overflod og ikke trenger noe, mens de i virkeligheten trenger alt.’» Testimonies, bind 8, 249, 250.